

UO‘K(UDC,УДК): 81-26

INTERTEKSTUALLIK NAZARIYASI VA MATNLARARO MUNOSABATLAR KONSEPSIYASI³⁷

Sodiqova Baxtigul Ibodullayevna

Denov tadbirkorlik va pedagogika instituti

xorijiy til va adabiyoti yuqori kurslar kafedrası v.v.b dotsenti,

filologiya fanlari bo‘yicha falsafa doktori (PhD)

E-mail: baxtigulsodiqova88@gmail.com

ORCID ID: 0009-0008-1553-9849

ANNOTATSIYA

Ushbu maqolada XX asr adabiyotshunosligida shakllangan intertekstualik nazariyasi va matnlararo munosabatlar konsepsiyasi batafsil o‘rganilgan. Intertekstualik nazariyasi badiiy matnni mustaqil va yopiq tizim sifatida emas, balki boshqa matnlar bilan uzviy bog‘langan, ochiq semantik maydon sifatida talqin qiladi. Mazkur yondashuvga ko‘ra, har bir matn oldingi matnlarning elementlarini singdiradi, ularni qayta ishlaydi va yangi kontekstda taqdim etadi. Shu tariqa, intertekstualik badiiy ijodning asosiy qonuniyatlaridan biri sifatida namoyon bo‘ladi, chunki u matnning semantik qatlamlarini boyitadi va uning talqin imkoniyatlarini kengaytiradi. Maqolada dialogiklik konsepsiyasi intertekstualikning markaziy tamoyili sifatida ko‘rib chiqilgan. Shuningdek, maqolada intertekstualikning asosiy vositalari – sitata, alluziya, reministsensiya va matn ichida matn – nazariy jihatdan tahlil qilingan. Sitata orqali muallif boshqa matnlarning aniq parchalarini o‘z asariga kiritadi va shu yo‘l bilan g‘oyani mustahkamlaydi. Alluziya esa yashirin yoki ochiq ishora orqali boshqa matn, voqea yoki tarixiy manbaga murojaat qiladi. Reministsensiya esa avvalgi adabiy yoki madaniy tajribani ongli yoki ongsiz tarzda yangi matnga moslashtirishdir. Matn ichida matn modeli esa, ayniqsa postmodern adabiyotda, asarning murakkab kompozitsion qatlamlarini yaratadi va o‘quvchini matn bilan intellektual o‘yinga jalb qiladi. Postmodern adabiyotda intertekstualik nafaqat matnlararo aloqani, balki matn va o‘quvchi o‘rtasidagi intellektual o‘yin mexanizmini ham tashkil qiladi. Mualliflar tarixiy, diniy yoki adabiy matnlarni qayta talqin qiladi, ularni ironik yoki o‘yinli uslubda yangilaydi, shu orqali matnning semantik imkoniyatlarini kengaytiradi va o‘quvchini faol interpretatorga aylantiradi. Xulosa qilib aytganda, intertekstualik nazariyasi badiiy matnni boshqa matnlar bilan uzviy bog‘langan, ko‘p qatlamli va ochiq tizim sifatida o‘rganishga imkon beradi.

KALIT SO‘ZLAR

Intertekstuali, matnlararo munosabat, dialogiklik, sitata, alluziya, reministsensiya, postmodern adabiyot, matn ichida matn.

Received: January 30, 2026

Accepted: February 16, 2026

Available online: May 10, 2026

³⁷ **For citation (Iqtibos keltirish uchun, для цитирования):**

Sodiqova B. Intertekstualik nazariyasi va matnlararo munosabatlar konsepsiyasi. // Komparativistika (Comparative Studies). — 2026. — Vol.3, № 2(10) — B. 319-328.

THEORY OF INTERTEXTUALITY AND THE CONCEPT OF INTERTEXTUAL RELATIONS

Sadykova Bakhtigul Ibadullayevna

*Denau Institute of Entrepreneurship and Pedagogy
Acting Associate Professor of the Department
of Advanced Foreign Language and Literature,
Doctor of Philosophy (PhD) in Philological Sciences*

E-mail: baxtigulsodiqova88@gmail.com

ORCID ID: 0009-0008-1553-9849

ABSTRACT

This article provides a detailed examination of the theory of intertextuality and the concept of intertextual relations, which were formulated in 20th-century literary studies. The theory of intertextuality interprets a literary text not as an independent and closed system, but as an open semantic field intrinsically linked with other texts. According to this approach, each text absorbs elements of previous texts, reworks them, and presents them in a new context. Thus, intertextuality manifests as one of the fundamental principles of artistic creation, as it enriches the semantic layers of the text and expands its interpretive possibilities. The article considers the concept of dialogism as a central tenet of intertextuality. Furthermore, the article theoretically analyzes the primary devices of intertextuality: citation, allusion, reminiscence, and text-within-a-text. Through citation, an author incorporates specific passages from other texts into their work, thereby reinforcing an idea. Allusion, in contrast, refers to another text, event, or historical source through a subtle or overt reference. Reminiscence is the conscious or unconscious adaptation of a prior literary or cultural experience to a new text. The text-within-a-text model, particularly in postmodern literature, creates complex compositional layers in a work and draws the reader into an intellectual game with the text. In postmodern literature, intertextuality constitutes not only the relationship between texts but also a mechanism for intellectual play between the text and the reader. Authors reinterpret historical, religious, or literary texts, updating them in an ironic or playful style, thereby expanding the semantic potential of the text and transforming the reader into an active interpreter. In conclusion, the theory of intertextuality enables the study of a literary text as a multi-layered and open system that is integrally connected with other texts.

KEY WORDS

Intertextuality, intertextual relations, dialogism, quotation, allusion, reminiscence, postmodern literature, text-within-text.

**ТЕОРИЯ ИНТЕРТЕКСТУАЛЬНОСТИ И КОНЦЕПЦИЯ
МЕЖТЕКСТОВЫХ ОТНОШЕНИЙ****Содикова Бахтигул Ибодуллаевна***и.о. доцента кафедры старших курсов иностранного языка и литературы,**Денауский институт предпринимательства и педагогики**доктор философии (PhD) по филологическим наукам**E-mail: baxtigulsodiqova88@gmail.com**ORCID ID: 0009-0008-1553-9849***АННОТАЦИЯ****КЛЮЧЕВЫЕ СЛОВА**

В данной статье подробно рассматривается теория интертекстуальности и концепция межтекстовых отношений, сформировавшиеся в литературоведении XX века. Теория интертекстуальности трактует художественный текст не как самостоятельную и замкнутую систему, а как открытое семантическое поле, органично связанное с другими текстами. Согласно данному подходу, каждый текст вбирает в себя элементы предшествующих текстов, перерабатывает их и представляет в новом контексте. Таким образом, интертекстуальность проявляется как одна из основных закономерностей художественного творчества, поскольку она обогащает семантические слои текста и расширяет возможности его интерпретации. В статье концепция диалогичности рассматривается в качестве центрального принципа интертекстуальности. Также в работе с теоретических позиций анализируются основные средства интертекстуальности: цитата, аллюзия, реминисценция и «текст в тексте». С помощью цитаты автор включает в своё произведение точные фрагменты из других текстов, тем самым подкрепляя определённую идею. Аллюзия же посредством скрытой или явной отсылки обращается к другому тексту, событию или историческому источнику. Реминисценция представляет собой сознательную или бессознательную адаптацию предшествующего литературного или культурного опыта в новом тексте. Модель «текст в тексте», особенно в постмодернистской литературе, создает сложные композиционные пласты произведения и вовлекает читателя в интеллектуальную игру с текстом. В постмодернистской литературе интертекстуальность представляет собой не только межтекстовую связь, но и механизм интеллектуальной игры между текстом и читателем. Авторы переосмысливают исторические, религиозные или литературные тексты, обновляя их в ироническом или игровом ключе, тем самым расширяя семантические возможности текста и превращая читателя в активного интерпретатора. В заключение следует отметить, что теория интертекстуальности позволяет изучать художественный текст как многослойную и открытую систему, органично связанную с другими текстами

Интертекстуальность, межтекстовые отношения, диалогичность, цитата, аллюзия, реминисценция, постмодернистская литература, текст в тексте.

KIRISH

XX asr adabiyotshunosligida intertekstualik tushunchasi badiiy matnni o'rganish jarayonida muhim nazariy kategoriya sifatida shakllangan. Bu nazariya matnni mustaqil va yopiq birlik sifatida emas, balki boshqa matnlar bilan uzviy bog'langan, ochiq va ko'p qatlamli tizim sifatida talqin qilishga imkon beradi. Intertekstualik konsepsiyasi matnning semantik qatlamlarini boyitadi, uning boshqa matnlar bilan bog'liqligi orqali yangi ma'nolarni yuzaga chiqaradi va o'quvchiga badiiy asarni chuqurroq tushunish imkoniyatini beradi. Shu jihatdan intertekstualik badiiy jarayonning asosiy qonuniyatlaridan biri sifatida qaraladi, chunki har qanday matn avvalgi matnlarning unsurlarini singdiradi, ularni qayta ishlaydi va yangi kontekstda taqdim etadi (Kristeva, 1969, 22).

Intertekstualik tushunchasi ilmiy muomalaga 1960-yillarda fransuz adabiyotshunosi Julia Kristeva tomonidan kiritilgan. Kristeva fikricha, har bir matn boshqa matnlarning transformatsiyasi va singdirilishi natijasida yuzaga keladi. U matnni yopiq, mustaqil hodisa sifatida emas, balki boshqa matnlar bilan uzviy aloqada bo'lgan ochiq tizim sifatida talqin qiladi. Shu tariqa, intertekstualik nazariyasi matnlararo munosabatni faqat qiyosiy yoki iqtibos darajasida emas, balki badiiy asarning ma'nosi hosil bo'lish jarayonining o'ziga xos mexanizmi sifatida ko'rsatadi.

Intertekstualik nazariyasining shakllanishida rus olimi Mikhail Bakhtin qarashlari ham muhim manba hisoblanadi. Baxtin tomonidan ilgari surilgan dialogiklik konsepsiyasiga ko'ra, har bir nutq yoki matn boshqa nutqlar bilan muloqot jarayonida shakllanadi, til esa ijtimoiy hodisa sifatida qaraladi (Bakhtin, 1981, 76). Baxtin nazariyasida har bir matn o'zidan oldingi va keyingi nutqiy birliklar bilan bog'liq bo'lib, shu orqali ko'p ovozlilik (polifoniya) va turli qarashlar o'zaro to'qnashadi yoki uyg'unlashadi. Bu tamoyil intertekstualik nazariyasining metodologik asosini tashkil qiladi, chunki har qanday matn boshqa matnlar bilan doimiy aloqada bo'lib, ularni qayta ishlash orqali yangi semantik qatlamlarni hosil qiladi.

Kristeva va Baxtin nazariyalarining integratsiyasi intertekstualikni zamonaviy adabiyotshunoslikda markaziy tushuncha sifatida mustahkamladi. Shu orqali ilmiy tahlil matnni faqat mustaqil badiiy obyekt sifatida emas, balki tarixiy, madaniy va adabiy kontekstlar kesishmasida yuzaga keladigan murakkab semantik tizim sifatida o'rganishga imkon berdi. Intertekstualikning bu yondashuvi postmodern adabiyot tahlilida ayniqsa muhim ahamiyat kasb etadi, chunki postmodern matnlarda sitatalar, alluziyalar, reministsensiyalar va matn ichida matn kabi vositalar orqali badiiy qatlamlar ko'p qavatli, ochiq va intellektual o'yin mexanizmi sifatida namoyon bo'ladi.

XX asr adabiyotshunosligida intertekstualik tushunchasi badiiy matnni boshqa matnlar bilan uzviy bog‘langan, ko‘p qatlamli va ochiq tizim sifatida talqin qilishga imkon bergan nazariy yondashuvdir. Kristeva va Baxtin qarashlari ushbu nazariyaning metodologik va konseptual poydevorini tashkil etib, matnlarni chuqur tahlil qilish, ularning semantik va madaniy qatlamlarini aniqlash, shuningdek, postmodern adabiyotda o‘quvchi va matn o‘rtasidagi intellektual muloqotni o‘rganish imkonini yaratadi.

TADQIQOT METODOLOGIYASI

Intertekstualik nazariyasini chuqur o‘rganish uchun strukturalizm va poststrukturalizm tadqiqot metodlari asosiy ilmiy vosita sifatida xizmat qiladi. Strukturalizm matnni ichki tuzilishga ega bo‘lgan belgilar tizimi sifatida o‘rganishga e‘tibor qaratadi (Barthes, 1977, 65). Ushbu yondashuvga ko‘ra, har bir badiiy matn belgilar, kodlar va sintaktik munosabatlar orqali o‘zining ichki semantik tizimini hosil qiladi. Strukturalizmning maqsadi matnning qatlamlari, belgi tizimi va belgilararo bog‘lanishlarni aniqlash orqali asarning badiiy tuzilishini ochib berishdan iborat. Shu bilan birga, strukturalizm matnni nisbatan yopiq va mustaqil tizim sifatida ko‘radi, ya’ni matn o‘zining ichki qonuniyatlariga asoslanib o‘qiladi va tashqi kontekstlar orqali faqat cheklangan talqin imkoniyatiga ega deb hisoblanadi.

Boshqa tomondan, poststrukturalizm matnni ochiq va cheksiz talqin imkoniyatiga ega hodisa sifatida izohlaydi (Derrida, 1978, 43). Bu yondashuvda matn yagona, barqaror ma’noga ega emas, balki turli madaniy kodlar, tarixiy kontekstlar va boshqa matnlar bilan uzviy bog‘lanish orqali shakllanadi. Poststrukturalizm fikricha, muallifning niyati matnning yakuniy ma’nosini belgilamaydi; aksincha, o‘quvchi va madaniy kontekst matnning interpretatsiyasida markaziy rol o‘ynaydi. Shu jihatdan poststrukturalizm intertekstualik nazariyasining metodologik poydevorini tashkil qiladi va matnlarni bir-biriga bog‘laydigan, semantik boylikni yaratadigan mexanizmlar sifatida ko‘radi. Shu doirada quyidagi metodlar qo‘llaniladi:

1. Matnlararo tahlil – matn ichidagi sitatalar, alluziyalar va reministsensiyalarni aniqlash.
2. Dialogik analiz – Bakhtin dialogik tamoyiliga asosan matn ichidagi turli ovozlarni tahlil qilish.
3. Postmodern tahlil – matn ichida matn modeli, ironik yondashuv va o‘yin uslubini o‘rganish.

Shunday qilib, strukturalizm va poststrukturalizm metodlari intertekstualik nazariyasini chuqur o‘rganishning metodologik asosi hisoblanadi. Strukturalizm matnning ichki tuzilishini va belgi tizimini ochib berishga qaratilgan bo‘lsa,

poststrukturalizm matnini ochiq, ko'p qatlamli va turli talqinlarga ochiq hodisa sifatida talqin qiladi. Matnlararo tahlil, dialogik analiz va postmodern tahlil metodlari esa intertekstualikning nazariy va amaliy jihatlarini tadqiq qilishda asosiy vositalar sifatida xizmat qiladi.

NATIJALAR

Intertekstualik nazariyasi badiiy matnini mustaqil, yopiq birlik sifatida emas, balki ochiq semantik tizim sifatida talqin qiladi. Bu yondashuvga ko'ra, har bir matn avvalgi madaniy, tarixiy va adabiy tajribani mujassamlashtiradi va uni yangi kontekstda qayta talqin qiladi (Kristeva, 1969; Barthes, 1977). Shu nuqtai nazardan qaralganda, badiiy matn boshqa matnlar bilan doimiy aloqada bo'lib, ular bilan o'zaro bog'lanish orqali o'zining ma'nosini hosil qiladi.

Matnlararo munosabatlar konsepsiyasi asosida, har qanday badiiy matn sitata, alluziya va reministsensiya vositalari orqali boshqa matnlar bilan muloqot qiladi. Sitata matnda boshqa matndan bevosita yoki aniq iqtibos keltirishni anglatadi, bu orqali muallif ma'lum bir g'oyani mustahkamlaydi yoki estetik effekt yaratadi. Alluziya esa yashirin murojaat bo'lib, matnning mazmuni yoki obraz orqali boshqa matnga bog'lanishni ta'minlaydi. Reministsensiya esa ilgari yaratilgan asarlar ohangini, uslubini yoki strukturaviy elementlarini ongli yoki ongsiz ravishda qayta ishlash orqali namoyon bo'ladi. Shu yo'l bilan, matn o'z ichida ko'p qatlamli va murakkab semantik tizim hosil qiladi, bu esa o'quvchiga faol interpretatsiya imkonini beradi.

Dialogiklik tamoyili (Bakhtin, 1981, 141) intertekstualikning markaziy elementlaridan biri hisoblanadi. Ushbu tamoyilga ko'ra, matn monologik emas, balki ko'p ovoqli (polifonik) xususiyatga ega bo'ladi. Muallifning ovozi boshqa ijtimoiy, tarixiy va madaniy ovozlari bilan o'zaro aloqada bo'lib, natijada matn ichida turli qarashlar, ideologik va estetik pozitsiyalar uyg'unlashadi yoki to'qnashadi. Shu tarzda, badiiy matn nafaqat bir yo'nalishdagi tafakkur mahsuli, balki turli muloqotlar natijasida yuzaga keladigan semantik maydon sifatida shakllanadi.

Postmodern adabiyotda intertekstualiko'ziga xos xususiyatlar bilan ajralib turadi. Ulardan eng muhimlari quyidagilardir:

1. O'yin uslubi – matn va o'quvchi o'rtasidagi interaktiv muloqotni ta'minlaydi. O'quvchi sitatalar, alluziyalar va boshqa yashirin bog'lanishlarni aniqlash orqali matn bilan “o'yin” o'ynaydi va yangi semantik qatlamlarni ochadi.
2. Ironik yondashuv – tarixiy, diniy yoki klassik matnlarga nisbatan tanqidiy, kinoyaviy yoki parodik ohangda murojaat qilinadi. Bu yondashuv muallifga avvalgi matnlarni qayta talqin qilish va ularni yangi kontekstda baholash imkonini beradi.

3. Matn ichida matn modeli – asarda boshqa matnlar ichki qatlam sifatida joylashadi, masalan, qo‘lyozmalar, kundaliklar, hujjatlar yoki tarixiy materiallar (Eco, 1984, 87). Bu model postmodern matnga ko‘p qatlamlilik va murakkab kompozitsion tuzilma beradi.

Shu nuqtai nazardan, intertekstualik postmodern adabiyotda faqat matnlararo bog‘lanish vositasi emas, balki o‘quvchi va matn o‘rtasida intellektual o‘yin mexanizmi sifatida ham namoyon bo‘ladi. O‘quvchi matn qatlamlarini tahlil qilib, yashirin ma’nolarni aniqlashga majbur bo‘ladi va shu jarayon orqali badiiy ijod bilan faol muloqotga kiradi (Derrida, 1978, 71). Natijada postmodern intertekstualik matnga ko‘p ovozlik, ochiqlik, estetik erkinlik va semantik boylik baxsh etadi.

Xulosa qilib aytganda, intertekstualik nazariyasi XX asr adabiyotshunosligida badiiy matnni tahlil qilishning markaziy vositasi sifatida shakllangan. Bu nazariya matnni boshqa matnlar bilan uzviy bog‘liq, ochiq va ko‘p qatlamli tizim sifatida talqin qiladi, postmodern adabiyotda esa o‘quvchi va matn o‘rtasidagi intellektual hamkorlikni rivojlantiruvchi asosiy strategiyaga aylangan.

Intertekstualik nazariyasi badiiy matnni mustaqil va yopiq tizim sifatida emas, balki madaniy, tarixiy va adabiy kontekstlar kesishmasida vujudga keladigan murakkab semantik tizim sifatida talqin qilishga xizmat qiladi. Bu yondashuv matnni bir tomondan avvalgi diskurslar, madaniy tajribalar va adabiy an’analar bilan uzviy bog‘liq deb, ikkinchi tomondan esa yangi kontekstda qayta talqin qilinadigan dinamik hodisa sifatida ko‘radi. Shu nuqtai nazardan, har bir matn boshqa matnlarning transformatsiyasi va singdirilishi orqali shakllanadi. Bu jarayon sitata, alluziya va reministsensiya vositalari orqali amalga oshadi va badiiy matnga ko‘p qatlamlilik hamda chuqurlik baxsh etadi. Postmodern adabiyot esa intertekstualikni faqat matnlararo bog‘lanish sifatida emas, balki o‘quvchi bilan intellektual o‘yin mexanizmi sifatida ham namoyon qiladi. Bu jarayonda o‘quvchi matn qatlamlarini faol ravishda tahlil qilib, yashirin ma’nolarni aniqlashga majbur bo‘ladi va shu orqali matnning semantik maydonini kengaytiradi. O‘quvchi faolligi postmodern matnda intertekstualikning ajralmas qismi sifatida namoyon bo‘ladi. Shu bilan birga, postmodern mualliflar matn ichida matn yaratish orqali tarixiy hujjatlar, diniy manbalar, klassik adabiy sitatalarni birlashtiradi va ularni yangi semantik kontekstga joylashtiradi (Eco, 1984, 76). Natijada badiiy matn bir vaqtning o‘zida ko‘p ovozli, ko‘p qatlamli va dinamik tizim sifatida yuzaga keladi.

Postmodern adabiyotda intertekstualikning yana bir o‘ziga xos jihati – ironik va kinoyaviy yondashuvdir. Muallif avvalgi matn, an’ana yoki madaniy kodlarga bevosita murojaat qilmasdan, ularga nisbatan tanqidiy, kinoyaviy yoki parodik ohangda javob beradi. Bu yondashuv o‘quvchiga matnning semantik qatlamlarini mustaqil ravishda ochish, turli talqinlar o‘rtasida tanlov qilish imkonini beradi. Shu

tarzda, intertekstualik postmodern asarda nafaqat badiiy bezak, balki konseptual mexanizm va o'quvchi bilan intellektual dialog vositasiga aylanadi (Derrida, 1978; Kristeva, 1969, 11).

Shuningdek, postmodern intertekstualik matnga "matn ichida matn" modeli orqali qo'shimcha qatlamlar yaratadi. Masalan, Umberto Eco romanlarida tarixiy hujjatlar, ilmiy tadqiqotlar va adabiy parchalar ichki qatlam sifatida birlashtiriladi. Bu model matnning kompozitsion murakkabligini oshiradi va badiiy voqelik bilan tarixiy yoki madaniy haqiqat chegaralarini noaniq qiladi. Natijada o'quvchi qaysi matn asosiy, qaysi biri ikkinchi darajali ekanligini tahlil qilishga majbur bo'ladi, bu esa postmodern adabiyotning haqiqatning nisbiyligi haqidagi g'oyasini mustahkamlaydi.

Intertekstualik nazariyasi va matnlararo munosabatlar konsepsiyasi postmodern adabiyotda badiiy matnni ko'p qatlamli, ochiq tizim sifatida talqin qilish, o'quvchi bilan intellektual o'yinni tashkil etish va matn ichidagi semantik maydonni kengaytirishga xizmat qiladi. Postmodern asar bu yondashuv orqali o'quvchini faol interpretatorga aylantiradi va matnni bir martalik, yopiq voqea emas, balki doimiy talqin va muloqot maydoni sifatida namoyon qiladi. Shunday qilib, intertekstualik:

- matnning ko'p qatlamli tuzilishini tashkil qiladi;
- o'quvchini faol interpretatsiyaga chorlaydi;
- postmodern adabiyotning asosiy nazariy poydevorini shakllantiradi.

XULOSA

Intertekstualik nazariyasi XX asr adabiyotshunosligida matnni ochiq va dinamik tizim sifatida o'rganish imkonini berdi. Dialogiklik, sitata, alluziya, reministsensiya va matn ichida matn kabi vositalar intertekstualikning markaziy mexanizmlari sifatida namoyon bo'ladi. Shu bilan birga, postmodern adabiyot matnga o'yin, ironik yondashuv va interpretativ erkinlik baxsh etadi. Natijada intertekstualik nafaqat matnlararo aloqani, balki o'quvchi bilan intellektual muloqotni ham ta'minlovchi nazariy asosga aylanadi.

FOYDALANILGAN ADABIYOTLAR RO'YXATI:

1. Kristeva J. Des Chaines Signifiantes. Paris: Seuil, 1969. – P. 12–35.
2. Bakhtin M. The Dialogic Imagination: Four Essays. Austin: University of Texas Press, 1981. – P. 259–293.
3. Barthes R. Image, Music, Text. New York: Hill and Wang, 1977. – P. 15–47.
4. Derrida J. Writing and Difference. Chicago: University of Chicago Press, 1978. – P. 100–130.
5. Eco U. The Name of the Rose. Boston: Harcourt, 1984. – P. 45–78.

6. Saussure, F. *Course in General Linguistics*. New York: McGraw-Hill, 1966. – P. 65–95.
7. Foucault M. *The Archaeology of Knowledge*. New York: Pantheon Books, 1972. – P. 23–56.
8. Lotman Y. *The Structure of the Artistic Text*. Ann Arbor: University of Michigan Press, 1977. – P. 44–79.
9. Todorov T. *The Poetics of Prose*. Ithaca: Cornell University Press, 1977. – P. 14–39.
10. Genette G. *Narrative Discourse: An Essay in Method*. Ithaca: Cornell University Press, 1980. – P. 25–67.
11. Eagleton T. *Literary Theory: An Introduction*. Minneapolis: University of Minnesota Press, 1983. – P. 40–85.
12. Said E. *Orientalism*. New York: Vintage Books, 1979. – P. 1–45.
13. Ricoeur P. *Interpretation Theory: Discourse and the Surplus of Meaning*. Fort Worth: Texas Christian University Press, 1976. – P. 20–52.
14. Jakobson R. *Selected Writings: Language in Literature*. Cambridge: Harvard University Press, 1987. – P. 70–105.
15. Greimas A. J. *Structural Semantics*. Lincoln: University of Nebraska Press, 1983. – P. 10–55.

REFERENCE:

1. Kristeva, J. (1969). *Des chaînes signifiantes*. Paris: Seuil.
2. Bakhtin, M. (1981). *The dialogic imagination: Four essays*. Austin, TX: University of Texas Press.
3. Barthes, R. (1977). *Image, music, text*. New York, NY: Hill and Wang.
4. Derrida, J. (1978). *Writing and difference*. Chicago, IL: University of Chicago Press.
5. Eco, U. (1984). *The name of the rose*. Boston, MA: Harcourt.
6. Saussure, F. (1966). *Course in general linguistics*. New York, NY: McGraw-Hill.
7. Foucault, M. (1972). *The archaeology of knowledge*. New York, NY: Pantheon Books.
8. Lotman, Y. (1977). *The structure of the artistic text*. Ann Arbor, MI: University of Michigan Press.
9. Todorov, T. (1977). *The poetics of prose*. Ithaca, NY: Cornell University Press.
10. Genette, G. (1980). *Narrative discourse: An essay in method*. Ithaca, NY: Cornell University Press.

11. Eagleton, T. (1983). *Literary theory: An introduction*. Minneapolis, MN: University of Minnesota Press.
12. Said, E. (1979). *Orientalism*. New York, NY: Vintage Books.
13. Ricoeur, P. (1976). *Interpretation theory: Discourse and the surplus of meaning*. Fort Worth, TX: Texas Christian University Press.
14. Jakobson, R. (1987). *Language in literature*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
15. Greimas, A. J. (1983). *Structural semantics*. Lincoln, NE: University of Nebraska Press.